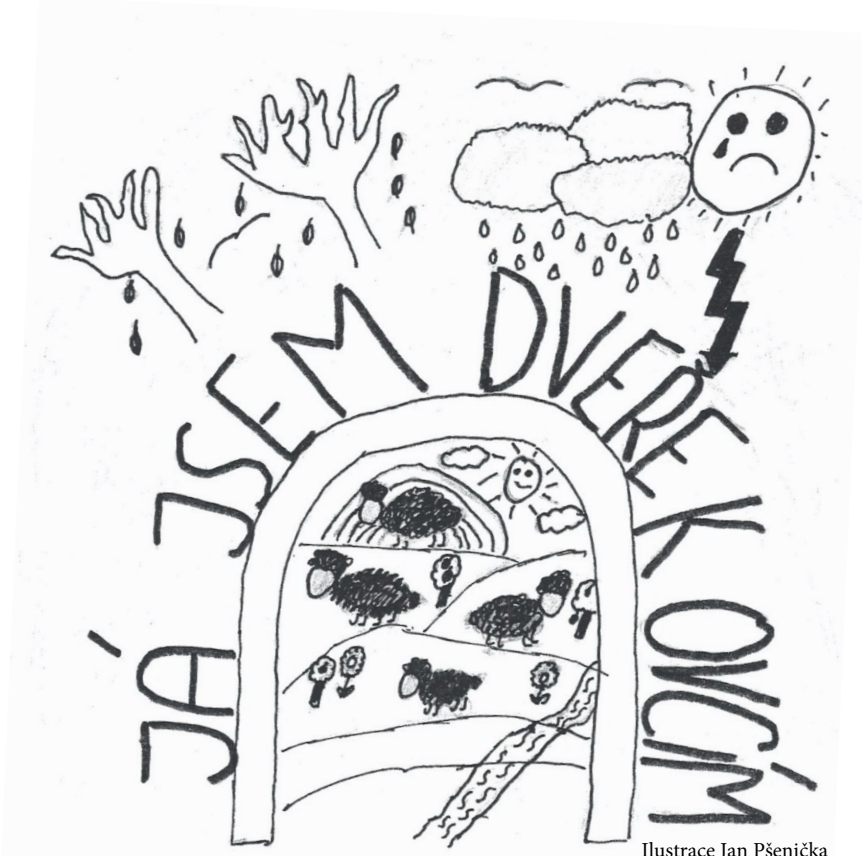

Stopy

DUBEN 2019

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Ilustrace Jan Pšenička

PŘEČTETE SI:

- ☉ Pašije na zámku jsou pokaždé jiné – rozhovor s Mirkem Salcmanem
- ☉ Z farní kroniky: Založení katolického Skautu
- ☉ Několik slov k homilii

VÍRA V DOSPÍVÁNÍ

Tímto číslem zahajujeme avizovanou novou anketu:

Co ti v dospívání pomohlo přijmout víru za svou a co jsi oceňovala na přístupu svých rodičů?

Dospívání je náročná pout', během níž se z dítěte stává dospělý člověk. Je plná nových a intenzivních prožitků, ale i nástrah, skrytých nebezpečí a slepých odboček. V dospívání opouštíme bezpečný přístav rodiny a zavedeného řádu, který nám doposud dával tolik potřebnou jistotu, a vydáváme se do neznámého světa hledat vlastní identitu. To, co jsme dříve přijímali jako dané a nezpochybnitelné, najednou začneme vidět v jiném světle, přehodnocujeme vžitá dogmata a cítíme potřebu vytvořit si na věci vlastní úsudek. Co neshledáme bílé, musí být nutně černé, nic mezi tím.

Jak ve složitém období dospívání křehkou a citlivou dětskou duší podpořit ve víře, aby se s ní dokázala ztotožnit, a čeho se vyvarovat, abychom dítě neodradili? Odpověď se hledá těžko. Každé dítě je navíc jedinečná osobnost, co bude platit na jedno, může u druhého vést k opačnému výsledku.

Když se ve vzpomínkách vracím do svých „náctých“ let a nahlížím na ně dnes už sama očima matky dvou dětí, uvědomuji si, jak těžkou zkoušku jsem svým rodičům v tomto směru připravila.

Tvrdohlavá jsem byla od malička, v dospívání se k tomu přidala i vzdorovitost. Víru v Boha jsem vždy vní-

mala jako něco samozřejmého a automatického. V druhé polovině osmdesátých let byla víra v Boha omezena na rodinu a kostel, byla něco jako rodinné tajemství, mimo okruh věřících se o ní nemluvilo. Mezi svými spolužáky jsem v otázkách víry nenašla žádnou spřízněnou duši.

V době osamostatňování a odpouštávání se od rodiny jsem rázně začala vzdorovat všem zaběhlým pravidlům v rodině a podrobila je velmi negativní kritice, víru nevyjímaje. Začala jsem „stávkovat“ i ve víře. Víra byla pro mé rodiče i prarodiče naprosto přirozenou součástí jejich života, její zpochybňování bylo pro ně něco nepředstavitelného. Rodiče se zpočátku snažili autoritativně prosadit, abych zůstala praktikující katolík, ale to na mě neplatilo. Snažila jsem se stůj co stůj prosadit svůj názor, a to i přesto, že si dodnes vybavuji pocit velkého osamění a smutek z toho, že jsem „jiná“ než zbytek rodiny. Po čase rodičům nezbylo než rezignovat, přestali na mě v otázce víry naléhat a přesvědčovat mě, nechali mi volnost, nic mi nevyčítali. Za to jim patří velký dík. Trvalo mi několik let, než jsem se dokázala, za zúčastněné podpory a mých rodičů, kteří se za mě vytrvale modlili a prosili za mé „znovu obrácení“, vrátit k Bohu zpátky.

Musel to být pro mé rodiče těžký kříž, který jsem na ně svým rebelstvím naložila, o to víc jsem jim ale vděčná, že v této zkoušce obstáli a já s nimi. Za to Bohu dodnes děkuji.

Pavla

OTÁZKY Z LITURGIE

Homilie

Homilie je součástí liturgie a má být výkladem zaměřeným na něco z přečtených úryvků Písma svatého anebo výkladem některého mešního textu, s přihlédnutím k právě slavenému tajemství anebo ke zvláštním potřebám posluchačů. O nedělích a zasvěcených svátcích je závazná ve všech mších slavených s účastí lidu, a nelze ji vynechat, leda z vážného důvodu. V ostatní dny se doporučuje, zvláště v době adventní, postní a velikonoční; rovněž o různých svátcích a příležitostech, kdy se lid schází do kostela v hojnějším počtu.

Papež František věnoval homilii ve spisu „Radost evangelia“ několik odstavců, z nichž budu v následujícím textu citovat.

Homilie je prubířským kamenem hodnocení, jak je pastýř svému lidu blízko a jak se s ním setkává. Víme totiž, že jí věřící skutečně přikládají velkou důležitost. Homilie může být skutečně intenzivním a radostným zakoušením Ducha, útěšným setkáním se slovem a stálým pramenem obnovy a růstu. Je to Bůh, kdo se touží dostat k lidem prostřednictvím kazatele a projevit svoji moc skrze

lidské slovo. Homilie přesahuje jakoukoli katechezi a je nejvznešenějším momentem dialogu mezi Bohem a jeho lidem před svátostným přijímáním.

Homilie nemůže být zábavnou podívanou, neodpovídá logice mediálních vystoupení, ale má liturgickému slavení dodávat vroucnost a význam. Má orientovat shromáždění a také kazatele ke společenství s Kristem v eucharistii, jenž přetváří život. To si žádá, aby slovo kazatele nezabíralo příliš mnoho místa, a Pán tak zářil více než jeho služebník.

Je úžasné, jaké úsilí vynaložil Pán na to, aby navázal dialog se svým lidem, všem zjevil své tajemství a přitáhl obyčejné lidi tak vznešenou a náročnou naukou. Tajemství je skryto v pohledu, kterým se Ježíš obrací k lidem navzdory všem jejich slabostem a pádům: „Neboj se, malé stáde! Váš Otec rozhodl, že vám dá království“ (Lk 12,32). Ježíš káže v tomto duchu. Naplněn radostí v Duchu dobrořečí Otcí, jenž přitahuje maličké: „Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci ukryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým“ (Lk 10,21). Pán má vskutku zalíbení v dialogu se svým lidem a kazatel má svému lidu umožnit zakoušet toto Pánovo zalíbení.

Dialog je mnohem víc, než sdělení nějaké pravdy. Dochází k němu pro radost z rozmlouvání a pro ono konkrétní dobro, které prostřednictvím slov vzájemně sdílí ti, kteří se mají rádi. „Víra je z hlásání, hlásání pak se děje slovem o Kristu“ (Řím

10,17). Pravda je v homilii doprovázena krásou a dobrem. Nejedná se o abstraktní pravdy, protože se předává také krásou obrazů, které Pán užíval, aby podnítl ke konání dobra. Paměť věřícího lidu musí jako paměť Mariina neustále překypovat údivem nad Božími činy. Srdce lidu vnímá, že každé slovo Písma je především darem – dříve než požadavkem.

Pán a jeho lid rozmlouvají tisícerými způsoby přímo, bez prostředníků. Nicméně v homilii chtějí, aby

někdo byl nástrojem a vyjádřil to, co má v srdci tak, aby si následně každý mohl vybrat, jak bude v rozmluvě pokračovat. Slovo je ve své podstatě prostředníkem a vyžaduje nejenom dva partnery, kteří vedou dialog, ale také kazatele, který ho představí jako takové v přesvědčení, že „nehlásáme sebe, ale kážeme, že Ježíš Kristus je Pán, my však že jsme vaši služebníci kvůli Ježíši“ (2 Kor 4,5).

P. Jan Dlouhý

MŮJ OBLÍBENÝ SVATÝ

Svatých, kteří mne v životě něčím inspirovali, je více. Tedy ne že bych měl životy svatých nějak hluboce nastudované, ale člověk se s jejich příběhy občas setkává a vždy, když do některého hlouběji nahlédne a nechá jej na sebe promluvit, něčím zaujme. Je zvláštní, jak se náhle z postavy, která je reprezentována jménem, sochou nebo obrazem, vynoří někdo z živý, někdo, kdo měl svoje trápení a pochybnosti, temné stránky ale i radosti, někdo, komu lze naslouchat a rozumět. O to více pak může člověk žasnout, když na těchto lidech vidí proměnu, kterou v lidských srdcích dokáže Bůh způsobit, a jaké dílo lze ve službě Bohu vykonat. V poslední době mne například hodně oslovuje svatý Pavel, kterého proměnil zážitek setkání s Bohem cestou do Damašku. O Pavlovi se tu ale už někdo zmiňoval.

Tím, kdo mne napadl první jako můj oblíbený svatý, je Ignác

z Loyoly – zakladatel Tovaryšstva Ježíšova. K Ignácovi jsem se nedostal přímo. Vždy mne doslova ohromovalo dílo, které jezuité vykonali, ať už se jedná o jejich misijní činnosti, vybudování otevřeného a výkonného vzdělávacího systému, nebo jejich působení v oblasti vědy a umění. Zvláště pak se mi líbí důraz na vzdělání. Až následně jsem se začal ptát, kde se vzalo toto dílo a odkud to vše pochází, a to mne přivedlo k osobě svatého Ignáce.

Ignác se narodil roku 1491. Téhož roku vyplouvá na moře Kolumbova Santa Maria. Tato shoda je více než symbolická – Ignác se rodí do nového věku. Je to doba nových zámožských objevů a velkých změn v celém starém světě a Ignác se svým Tovaryštvem jako by přinášel odpovědi na tyto změny a dává církvi nový impulz.

Jako malý žil Iñigo s rodiči na venkově, byl vychováván selkou ze

sousedství a přesto, že byl urozeného původu, hrával si s chlapci z okolí, kde si osvojil baskický jazyk a zvyky. Ignác byl Bask se vším všudy. Jeden z jeho druhů jej v dospělosti popsal: "...otec Ignác je zbožný a ctnostný člověk. Je to ovšem Bask a co si zamane, to musí mít".

Ignác v mládí rozhodně netoužil po církevní kariéře, od mládí chtěl být vojákem, kterým se také stal. Již v dospělosti jako velitel obrany města byl při obléhání Pamplony zraněn. Dělová koule mu zlomila nohu. Při léčení míval dlouhou chvíli a toužil po četbě rytířských románů. Ty ale na zámku, kde se léčil, nebyly. Jediné, co měl k dispozici, byl popis života Pána Ježíše a životy svatých. Začal s nechtutí číst a najednou se ho dotkla boží milost. Poznal, že je zde království Boží, které má větší cenu než všechny vojenské vavříny.

Tento příběh, jak se Ignácovi změnil život, je docela známý. Je to ovšem jen začátek oné proměny, která trvala několik let, a Ignác prožil mnoho bolesti a duševního i tělesného trýznění a nenacházel pokoj. Zprvu toužil po samotě a poustevnickém způsobu života, byl poutníkem, pomáhal nemocným a chudým, hledal... Až po nějaké době přišla opět boží milost a on prohlédl a poznal svůj životní cíl, který se stal i cílem Tovaryšstva Ježíšova. Plně se odevzdat službě Bohu a spáse duší. V této době také sepsal knihu duchovních cvičení. Čekala ho ale ještě dlouhá cesta, mnoho práce a studia, než mohl svůj cíl naplnit.

Roku 1537 složil Ignác a 6 jeho druhů slib na Montmartru v Paříži, ve kterém se zavazovali k cestě do svaté země s dovětkem, že nebude-li jim tato cesta umožněna, dají se plně do služeb papeži. Druhové se vypravili do Itálie, aby odtud cestovali do svaté země. V roce 1538 však kvůli válce s Turky žádná poutnická loď vypravena nebyla, a tak se bratři odebrali do Říma, kde roku 1540 bylo Tovaryšstvo Ježíšovo založeno. Ignác byl jednomyslně zvolen jeho prvním generálem.

Ignác je můj oblíbený svatý – člověk z masa a kostí, který byl přísný na sebe i ostatní a pravděpodobně nebylo vždy lehké s ním vyjít. Dokázal však svým životem odpovědět na Boží volání, a přestože to byl člověk zvyklý dávat rozkazy, plně se podřídil Bohu a s důvěrou v Boží milosrdenství a lásku. Započal dílo, které nese ovoce až do dnešních dní.

Petr Umlášek

ROZHOVOR

Pašije na zámku jsou pokaždé jiné

Vyprávění o utrpení a smrti Ježíše Krista slyšíme každý rok o Velikonocích v kostele. Připomenout si ho ale můžeme i v podání klientů Magdalény, zařízení pro prevenci drogových závislostí. O tom, jak divadelní představení, která vídáme na zahradě mníšec-kého zámku, vznikají, jsme si povídali s terapeutem a naším far-níkem Mirkem Salcmanem.

Lidé, kteří bývali závislí na drogách, a nejsilnější biblický příběh. Jak to jde dohromady?

Na začátku z toho klienti většinou moc nadšení nejsou, že by něco takového měli dělat. Od křesťanství jsou obvykle dost odpojení.

Jak to vůbec vniklo, že „Magdaleňáci“ rok co rok zpodobňují pro veřejnost pašije?

Tahle tradice je už dlouhá asi 14 let. Vzniklo to kdysi jako jedna z akcí, na kterých Magdaléna spolupracuje s městem nebo s mníšecou farností. Kromě divadelního ztvárnění pašijí se klienti účastní třeba pořádání dětského karnevalu, na Neckiádě, nebo zdobí vánoční stromeček pro Knoflíkový trh.

Ovšem ty sehrané pašije jsou asi hodně náročné?

Klienti do toho jdou na začátku tak, že to mají povinné, i když se najdou i ti, které to baví. Je to náboženské téma, to u nich taky někdy vzbuzuje odpor. V rámci programu mají jednu hodinu týdně takzvané neverbální techniky. Při ostatních terapiích, ať už skupinových nebo individuálních, musí hodně mluvit, takže tohle je pak něco úplně jiného: pracují s tělem a vyjadřují emoce jinak než slovy. Pochopitelně se jim většinou moc nelíbí, že se mají takhle předvádět. No a v rámci téhle hodiny nacvičí v předvelikonoční době s dramaterapeutem i pašije.

Mění se názor klientů na hraní během nácvičky?

Záleží na to, jaká se sejde skupina. Obvykle je to nakonec začně bavit. Nejlepší je, když se mezi nimi najde pár lidí, kteří, jsou ochotní se předvést a ty ostatní také strhnou k nadšení pro věc. U někoho zafunguje i to, že na Velikonoce přijedou na návštěvu rodiče, kteří ztvárnění pašijí svými dětmi rádi sledují. Takže to klienti hrají hodně pro ně.

Tuší vůbec, o co v příběhu jde?

Než se dramaterapeut pustí do nácvičky, samozřejmě jim vše nejdříve vysvětlí. Letos začal tím, že se koukali se na film Umučení Krista od Mela Gibsona.

A pak už nacvičovali podle osvědčeného scénáře?

Scénář je každý rok jiný. Záleží na pojetí dramaterapeuta a také na tom, co všechno klienti zvládnou nebo chtějí dělat. Obvykle to nejsou náročné dlouhé proslovy. Loni se třeba vše odehrávalo spíš v obrazech. Z velkých kartonů byly vyrobené tři loutky - Krista, Marie a Piláta - a ty sloužily jako herci i jako kulisy.

Pamatuji si, že před lety hrály s klienty i děti, které chodily na náboženství.

Tehdejší dramaterapeutka Václavka to takhle propojila, dokonce můj syn Tadeáš hrál jednou Ježíše Krista. Teď už jsou jiné scénáře A také se nám jednou nebo dvakrát stalo, že hodně lidí z komunity muselo odejít kvůli nějakým problémům, zbylo jich z 15 třeba jen 5. Tehdy jsme v pašijích hráli i my terapeuti.

Jedny Velikonoce byla příšerná zima a tehdy mi bylo líto mladíka, co hrál Krista. Jen v roušce kolem pasu se chvěla jak osika. Atmosféru žhavého Jeruzaléma to moc nepřipomínalo.

To tedy ne. A mám ještě jinou historku z jedněch pašijí. Klienti si tehdy na scénu bičování vyrobili důtky a pořádně je namočili v červené barvě. Když pak hráli a Krista jako že bičovali, barva hojně stříkala všude kolem, hlavně na děti, které stály nejbliž, aby dobře viděly. Takže byly celé „zkrvavené“, přesně podle citátu z Matoušova evangelie, kde dav volá na Piláta: „Jeho krev na nás a na naše děti!“

Zdena Lacková

Terapeutická komunita Magdaléna

- Je určena dospělým klientům od 18 let věku se středně těžkou závislostí na návykových látkách po absolvování detoxikace.
- Komplexní zdravotní, sociální a výchovná péče trvá 8 – 15 měsíců, záleží na stavu klienta a na jeho individuálním osobním růstu.
- Sídlí v bývalém vojenském areálu na kopci Včelník nad Mníškem pod Brdy.

Prasklá pneumatika zpívání nezkazila

V sobotu
23. března se
Mníšecký
chrámový

sbor zúčastnil už po třetí Zpěvobraní ve Štěchovicích.

Toto sborové klání je velmi pěknou tradicí. Setkávají se tu mladí i ti vyzrálejší zpěváci, znějí tu překrásné skladby světových autorů od Michny, Beethovena, Pergolesiho, Rachmaninova, přes české lidové písně až po liturgické skladby napříč národnostmi. Opět zazářila sbormistryně a skladatelka Veronika Kopecká se svými dětmi, kterým upravila skladby tak, aby každé z nich mělo své sóličko. Bylo to dojemné. Stydět se nemusel ani Mníšecký chrámový sbor, který pod vedením Honzy Krejčího předvedl šest skladeb. K posledním dvěma – Amazing grace a Salve Regina, Sister Act – se přidalo i publikum. Na výkonu našeho sboru nebyl znát ani karambol, který se stal v poli u Masečina, kdy auto vjelo do špatně viditelné díry v silnici a praskla mu pneumatika. Takže pánové v kvádru byli nuceni vyhrnout rukávy a měnit kolo. Nakonec vše dobře dopadlo a sbor si přivezl diplom.

Alexandra Merunková

Z FARNÍ KRONIKY

Založení katolického skautu

K založení vlastního oddílu katolického skautu po předběžné přípravě došlo na jaře 1939 za spolupráce Arnošta Šímy, místního administrátora, Emanuela Haidla, řídicího učitele v Kytíně a později též Evžena Kotta, studujícího medicíny. Brzy na to v důsledku událostí politických došlo ke sloučení katolického skautu s ostatními skauty pod jménem „Junák“. Náš oddíl, jelikož byl jedinou a první organizací ve zdejších okolí, byl veden jako junácký kmen. Tou dobou vzrostl náš oddíl na 38 členů a byl rozdělen na oddíl Vlčat, Junáků a Roverů, takže tvořil místní sbor. Sborovým vůdcem byl Stanislav Haidl, laický katecheta, duchovním rádcem Arnošt Šíma, místní administrátor, který též byl později jmenován okresním duchovním (rádcem) vedoucím. Oddíl Junáků vedl Evžen Kott, oddíl Vlčat Josef Krejsa, oddíl Roverů Emanuel Haidl. Za klubovnu sloužila místnost Charity na faře a za hřiště farní dvůr. Bylo též uspořádáno několik veřejných podniků, např. 25. 6. 1939 „Oddílový den“ v Mníšku na faře, k němuž se dostavili též Junáci zbraslavští s obecním vedoucím bratrem Borovičkou, s oblastním náčelníkem katolických Junáků, p. prof. O. Martinovským. Pořad dne byl pestrý. Dopoledne skautská mše svatá se společným svatým přijímáním, uvítání pozvaných hostů a po polední přestávce

vztyčení státní vlajky za zpěvu skautské hymny, načež následovala přednáška dr. Martinovského o junácké výchově. Ukázky ze skautského života předvedli zbraslavští a mníšečtí Junáci. Farní dvůr byl Junáky a hosty zaplněn.

Dne 3. července odjel oddíl mníšeckých Junáků na letní tábor do Županovic, který trval tři týdny. Díky přátelům Junáka byl tábor dobře zásoben životními potřebami. Nebylo zapomináno též na duchovní výchovu a náboženskou povinnost Junáků. V srpnu se vypravili vedoucí junáckého oddílu v Mníšku do lesní školy na výchovu junáckých vedoucích, která byla pořádána v Horním Ostrovci u Písku.

...

Na podzim roku 1940 byl Junák v celém protektorátě úředně z moci státní rozpuštěn a jmění bylo zabaveno. Náš mníšecký oddíl neutrpěl žádných hmotných škod, jelikož neměl žádného jmění. Věci, kterých se užívalo, byly osobním majetkem faráře a klubovna majetkem benefícia a vnitřní zařízení je majetkem farního odboru Charity. V prosinci zastaveno úředně vydávání katolického časopisu „Neděle“. V náhradu za to objednány časopisy „Kříž“ a „Maria“. Věřící byli požádáni, aby je odebírali, aby nezůstali bez náboženského tisku, neboť takový časopis je vlastně tištěné Slovo Boží. Stojí 25 haléřů.

P. Jan Dlouhý

BŮH V MÉM ŽIVOTĚ

Při slově Bůh mi v mysli vystávají především tři slova: víra, naděje a láska.

Něco velkého, nehmamatelného, co mne stále drží v celém mém životě a ke komu se upínám s každodenní prosbou, aby mne ta velká síla ochránila před špatností, které my lidé tak často podléháme.

Věřit v Boha mne naučila má matka, a i když mi ji těžká nemoc vzala již v mých šesti letech, dala mi základnu pro celý život. Učila mne nejen věřit v Boha, ale vlastním životem ve mně dokázala vypěstovat i víru v dobré lidi. Vyprávěním příběhů z Bible mě dokázala přesvědčit o dobrotě Boha i o svatých, kteří často trpěli, ale nepodlehli.

Kolik krásných chvil jsem při cestě do kostela s maminkou prožila. Kolik podobenství znala! Ke každému špatnému skutku vždy postavila skutek dobrý, který člověka posílí. Nedá mi, abych aspoň jedno vyprávění neuvedla:

Když Pán Ježíš se svými apoštolů chodil po světě, v jedné vesničce se zastavil s prosbou o nocleh. Byla to chudá chaloupka, kde sami měli dost bídy. Přesto jim rádi poskytli nejen nocleh, ale uvařili jim polévku a podali každému kus chleba. Víc neměli. Do polévky dala hospodyně poslední kousek sádla, aby jim chutnala. Ježíš přikázal apoštolům, aby spočítali mastná oka na polévce. Potom hospodyně vyplatil tolik zlatých dukátů, kolik počítali ok.

Druhý den se o tom dozvěděla jedna lakomá selka. Zvala je, aby také u ní přespali. I ona uvařila polévku a dala do ní hodně sádla, aby v polévce bylo hodně ok. Pán Ježíš opět poručil apoštolům, aby je spočítali. Pane, ta polévka má jen jedno velké oko. Dobře, dostane tedy jeden dukát.

Taková podobenství uměla maminka vyprávět snad ke každému hříchu. Dala mi mnoho a mám to štěstí, že si tato vyprávění pamatuji dosud. Po smrti mi zanechala tři základní věci: Bibli, růženec a modlitební knížku.

Během války, kdy byl tatínek mezi prvními zatčenými, jsem se dostala do cizí rodiny, kde jsem přečkala to nejhorší období, a jen víra v Boha, naděje a láska k dobrým lidem mi pomohla dobře přežít.

V současné době žiji v Domově seniorů v Mníšku pod Brdy. Protože málo slyším, nenavštěvuji pobožnosti, ale často sama pro sebe zpytuji svědomí. Modlím se za všechny trpící a vždycky si najdu chvílku k rozboru některé části Bible.

Ve svém životě jsem zažila dobré i zlé, tak asi jako každý, ale jsem za svůj život vděčná především Bohu, že nade mnou vždy držel ochrannou ruku a že na své stáří mohu být v našem Domečku, jak naše sociální zařízení nazýváme. Modlím se za naši zemi, kde si často ani neuvědomujeme, v jakém krásném prostředí žijeme. Naše děti a vnoučata prožíva-

jí sice uspěchaný, ale dalko plnější život. Mohou cestovat a naši učitelé jim dávají dobré vzdělání. Když nás v Domečku navštíví děti ze školy v Mníšku, vidíme, jak se vše zlepšilo.

Pokud jde o duchovní péči, navštěvuje nás pan farář z Mníšku, který je nejen dobrým pokračovatelem apoštolů, ale i dobrým člověkem, kterému se můžeme se vším svěřit.

*Zdeňka Kratěnová, uživatelka služeb
v Domečku Pod Skalkou*

MŮJ OBLÍBENÝ RECEPT

Po přečtení následujících řádků paní Vodvářkové na mne stejně tak dýchla babiččina „seknice“ a sporák na dříví a dětství. Jen to bílé kafe připravovala ta moje babička z kozího mléka. Tady je vzpomínka paní Vodvářkové a recept na velikonoční nádivku:

„Co se jídla týká, mám nejraději ta nejobyčejnější. Lívance, vdolky, šklubánky, brambory na loupáčku, chleba se sádlem a hlavně "nakrájeno do kafe" (bílé kafe uvařené z melty a mléka a do něj nakrájené kousky staršího chleba nebo housky). To je pro mě nejenom výborné jídlo, ale hlavně vzpomínka na dětství. Bydleli jsme společně i s naší babičkou, která každé ráno vstávala jako první. Zatopila v kamnech a uvařila bílé kafe (tenkrát z čerstvě umletého žita, cikorky a mléka přineseného v bandičce z mníšecké mlékárny). A když jsme pak vstávali my ostatní, všude to vonělo, bylo teplo a my se těšili na snídani. A když jím tu dobrotu dnes, tak mám pocit, že slyším zvuk toho starého oprýskaného skřípajícího mlýnku a cítím zase cikorku.“

A protože máme Velikonoce už za dveřmi, tak paní Vodvářková přidává recept na velikonoční nádivku podle jejich druhé babičky:

MOJE NEJOBLÍBENĚJŠÍ MODLITBA

Tentokrát jsem oslovila o oblíbenou modlitbu paní Václavu Vodvářkovou. Čekala jsem nějakou speciální modlitbu kolem kytiček, protože jejich zahrádka u Zámečku je snad nejkrásnější z okolí a to za každého ročního období, ale asi je to vždy hlavně pečlivostí a pílí. Dávám jejich zahradu doma za příklad, a když jdeme společně s manželem a psem na procházku, nesmíme kolem Vodvářků, aby nebylo zle. Všechno, co tam mají, chci také tak.

„Nejdůležitější modlitbou, kterou nikdy nesmím opomenout, je pro mě Otče náš,“ říká paní Vodvářková. „Je to cosi jako národní hymna mezi písněmi. Pak jsou to mé soukromé modlitby (poděkování, omluvy, prosby) k Bohu, Panně Marii a všem svatým, které jsou naprosto důvěrné a určené jen jim.“

Alexandra Merunková

Přidejte se i vy se svým vyprávěním o tom, jaká je vaše nejoblíbenější modlitba!

60 dkg vařeného uzeného,
vepřového a telecího masa
stejným dílem

5–6 vajec

sůl, pepř

10–15 dkg na kostičky

nakrájené housky

3–4 dkg tuku

zelená petrželka

2 lžíce sekaných mladých
kopřiv.

Všechno maso uvaříme, usekáme, spojíme vejci s houskou navlaženou vývarem z masa, promícháme se zelenou petrželkou a kopřivami, osolíme, opepříme a pečeme ve vymaštěném pekáči.

„Od dob, co babička není, se už nikomu nepodařilo tak výbornou nádivku udělat. Snad se toho svého receptu ani nedržela, uměla to od oka,“ uzavírá paní Vodvářková.

Alexandra Merunková

TIPY NA KNÍŽKY Z FARNÍ

KNIHOVNY

Biskup na snowboardu

Tomáš Holub, Martin Veselovský

Známý redaktor a moderátor Martin Veselovský, spoluzakladatel internetové televize DVTV, se ptá Tomáše Holuba, prvního vojenského kaplana, vyjednávače církevních restitucí a v současné době plzeňského biskupa, na aktuální otázky církve i na jeho osobní život. Jde o poutavý rozhovor s člověkem, který dokázal

obstát jako kněz mezi vojáky na balkánských misích i být tvrdým a nekompromisním vyjednávačem o návratu církevního majetku.

V této knize má čtenář příležitost nahlédnout též do jeho soukromí.

Parabible

Alexandr Flek

Evangelický teolog Alexandr Flek je známý jako překladatel Bible21, bestselleru roku 2009. Tentokrát ale namísto snahy o maximální přesnost překladu volí jiný přístup: aktualizované převyprávění. Reflektuje tak původní záměr biblického textu: vyprovokovat čtenáře k reakci, překvapit, konfrontovat i rozesmát.

Jde o rozlousknutí jádra biblických textů ze slupky jejich dobového kontextu a o jejich nové „zabalení“ do současné literární formy.

Je to dílčí, subjektivní, ale vážně míněná odpověď na otázku: Jak by mohl vypadat Ježíšův příběh, kdyby se odehrál dnes?

Jak potěšit zpovědníka

Aleš Opatrný

Autor, známý exerciátor a pastorační teolog, se v těchto úvahách snaží co nejvíce přiblížit velikost Božího působení ve svátosti smíření.

Nezdůvodňuje, jak je tato svátost potřebná, ani nakolik a kdy dokonce povinná, ale chce hlavně upozornit na to, jak je skvělá.

Díky jejímu slavení může odpouštějící a uzdravující Trojjediný Bůh stále více zářit v našich životech.

Stopařem na této zemi

Ladislav Heryán

Kniha je volným pokračováním autorovy úspěšné a moudré knihy „Exotem na této zemi.“ Příběhy z bohatého Heryánova života, plného setkání s nejrůznějšími lidmi všech společenských vrstev, se prolínají s jeho kněžskou službou a spojují se s výkladem biblických pasáží. Spojujícím motivem je téma Boží velkorysosti, jejíž uvědomění vede člověka k radosti, svobodě a chuti podílet se na ní svou vlastní aktivitou pro druhé.

Člověk mezi vírou a ateismem

Madeleine Delbrelová

Jak žít ve společnosti, která s Bohem v každodenní realitě nepočítá? Co mi může dát osobní vztah ke Kristu při střetu s praktickým ateismem?

„Pokud je naše víra neslučitelná se současným životem, znamená to, že nedrží krok s dobou...“

Úvahy Madeleine Delbrelové o křesťanství v dnešním světě jsou přesné, hluboké a zároveň povzbudivé.

Marie Skalická

Stopy – Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Redakční rada: Daniela Feltová, Zdena Lacková, Alexandra Merunková, Karolína Peroutková

Grafická úprava: Šimon Horyna